

tager det (Opbold). Da Sagen optager det, er det bortfaldet. For Afstemningen over Vædringsforslaget indenfor Betænkningen under Nr. 1 er der ingen Hindring, men jeg skal meddele de ærede Forslagsstillere, at Udvalget gennem dets Ordfører har meddelt mig, at det, som Indstillingen ogsaa gaar ud paa, har stillet samtlige sine Vædringsforslag til de forskjellige Paragrafer som en Helhed, og de ville derfor blive afstemte saaledes. Der bliver altsaa Valg mellem, hvorvidt man vil vedtage Udvalgets Vædringsforslag som Helhed eller det af det ærede Medlem anbefalede Forslag i Stedet for alle de af Udvalget stillede Vædringer til Paragraferne.

Finantsministeren (Strup): Efter den Afgjorelse, som den høitærede Formand har truffet med Hensyn til Betydningen af Indstillingen over Vædringsforslaget Nr. 1 udenfor Betænkningen, antager jeg ikke, at der er megen Anledning for mig til at omtale dette, idet jeg anser det for givet, at naar Valget kun foreligger mellem enten det samlede Udvalgs Vædringsforslag eller en Indskrænkning af hele Loven til Bestemmelsen i Vædringsforslaget Nr. 1 udenfor Betænkningen, kan der ikke være Tvivl om, at det er det samlede Udvalgs Forslag, der vil blive vedtaget. Jeg skal dog imidlertid gjøre en Bemærkning med Hensyn til dette Vædringsforslag, og det er den, at jeg ikke kan have det Mindste at indvende imod, at Ordet i Udvalgets Forslag til § 1 „for saa vidt“ ombyttes med: „i det Omfang, hvori“. Det er i min Tanke kun et forskjelligt Udtryk for den samme Tanke, og jeg skal erkjende, at det sidste Udtryk „i det Omfang, hvori“ i ethvert Tilfælde ikke efterlader nogen Tvivl. Naar derimod Spørgsmaalet er om at udelade af Loven det, der er foreslaaet af Udvalget under § 1 fra 6te Linie og ud, tror jeg ikke, der er nogen væsentlig Uoverensstemmelse mellem Underændringsforslagsstillerne og Udvalget. Meningen er jo fra begge Sider den, at de nye Prioriteter, der udstedes for at dække ældre Prioriteter i samme Omfang som disse, skulde være fri for Stempel. Tilføningen fra Udvalgets Side anser jeg for at være nyttig — jeg kunde vel snarere bruge Udtrykket: nødvendig — for at faae sikret, at i Virkeligheden de nye Obligationer træde i Stedet for ældre. Det kunde jo dog f. Ex. tænkes, at den nye Prioritetsobligation udstedes nysigtig paa det samme Beløb, for hvilket der allerede hviler Gjæld paa Eiendommen, men at efter Overenskomst med Kreditorerne bliver denne ældre Gjæld staaende i Eiendommen, men kun paa en svagere Prioritet; i saa Tilfælde

skal Begunstigelsen ikke gives. Naar man vil give Undtagelseslove fra de gjældende Love, da tror jeg, det er rigtigt, at man sørger for, at disse Undtagelser ikke komme til at række videre, end som Hensigten har været og jeg tror ikke, at den Ulempe, som den ærede Ordfører for Vædringsforslagene udenfor Betænkningen (Schjott) angav, er til Stede, i alt Fald ikke, at den har den Betydning, som det blev anført. Det er jo saa hyppigt Tilfældet ved Prioritetsomsætninger, at man uden nogen Banks Mellemkomst ordner Forholdene, og jeg ser ikke, hvad der skulde være til Hinder for at ordne Forholdene derved, at Kvitteringen for de ældre Obligationer gives samtidig med, at de ny udstedes. — Hvad det samlede Udvalgs Forslag angaar, skal jeg udtale, at jeg ikke skal vægre mig ved at modtage Loven, naar Rigsdagen i dette Tilfælde anser det for at være billigt, at en saadan Begunstigelse gives Prioritetslaverne; men jeg maa dog gjøre en Indvending imod, hvad den ærede Ordfører for Udvalget udtalte, at Forslaget nu var affattet saaledes, at det kun ramte de egentlige Konverteringer af ældre Gjæld, hvorved vi vel ere enige om at forstaa dem, hvorved ældre Gjæld ombyttes med nyere, eller rettere de Konverteringer, hvorved ældre Gjæld ombyttes paa gunstigere Villkaar. Det ligger ganske vist ikke i Ordet Konvertering, men det er vel den almindelige Forstaaelse; i alt Fald for Diebliffet. Ganske vist rækker Bestemmelsen saaledes, som den er foreslaaet af Udvalget, langt fra saa vidt, som det oprindelige, men jeg formener, at den dog rækker Noget ud over, hvad man forstaaer ved Konvertering. Det rammer jo bl. A. ganske simpelt de Tilfælde, hvor maasse allerede for længere Tid siden en Prioritet har været bestemt til Udbetaling i det Tidrum, dette Lovforslag vil gjælde for, og hvor altsaa denne Prioritetsomsætning ikke staaer i allerførste Forbindelse med de billigere Pengelaan, som ere komne til Stede paa Pengemarkedet efter Konverteringen af Statsgjælden. Jeg tror ikke, den ærede Ordfører vil modsigge mig deri, men ikke desto mindre skal jeg som sagt ikke vægre mig ved at modtage Lovforslaget, det vil sige, indstille det til allerhøieste Stadfæstelse, naar Rigsdagen formener, at der er tilstrækkelig Grund til at hvide disse Begunstigelser, men jeg maa saa meget anbefale eller, jeg vil snarere bruge det Udtryk, holde paa, at det for denne Gang bliver indskrænket til Finantsaaret. Skulde der være samme Anledning til at hvide de samme Begunstigelser, eller muligvis noget modificerede, for det følgende Finantsaar 1888—89, vil der jo være rig Leilighed til